

Тринадесета глава КЛЕВЕТА

Искра остана изненадана, когато влезе у тях. В хола още светеше и се чуваше говор. Когато входната врата се блъсна с трясък, от хола изскочиха майка ѝ и... нейната класна.

“По дяволите! – помисли си Искра. – Какво търси пък тази посред нощ у дома!”

- Добър вечер – каза ѝ класната.

- Добър вечер – невъзмутимо отвърна момичето, като нехайно захвърли шлифера си върху един стол в коридора.

- Исе, къде се бавиш толкова? Така се разтревожих, мислех си, че се е случило нещо лошо – занарежда майка ѝ.

- Какво може да се случи!

- Лошото може да се случи след това закъснение – обади се класната ѝ.

- Вие пък какво искате като се мъкнете посред нощ по чуждите къщи! – извика Искра.

- Искра, изслушай ме, и след това ми дръж такъв тон, ако искаш. Тази вечер много ученици от нашия клас не бяха по домовете си след вечерния час. И то повечето от тези, които най не очаквах, че може да правят такива неща. Например, Емил.

- Той беше с мен.

- С теб?

- Да.

- И ми го казваш така спокойно!

- Да.

- Къде е той сега?
- Не зная.
- Къде бяхте?
- У Елиито.
- У Елисавета?
- Да.
- И какво правихте там?
- Какво може да се прави с компания.
- Кои бяха там?
- Марина, Дора...
- Марина и Дора?!
- Да.
- Други?
- Райчо, Иванчо, Румен.
- Значи така! Райчо с Елисавета, Иванчо с Дора, а Румен? Той с кого? С Марина?
- Не.
- С нея остава.
- Емил е с нея!
- Нали казваш, че досега е бил с теб.
- Беше.
- А защо?
- Искаше да спи с мен.
- Емил?
- Да.
- Не очаквах това от него.
- Марина си замина рано и той не искаше да бъде сам тази нощ.
- И ти му отказа, така ли?
- Да, разбира се.
- Сигурно е бил много настоятелен, за да си отмъщаваш сега, при първия отдал ти се случай.

- Да.
- Виж какво, Искра. Утре ще разбере истината, но мисли му, ако си ме излъгала.
- Имам ли сметка да ви лъжа?
- Сметка има. Във всяка твоя дума имаше сметка. Как да я кажеш и къде. Та това са най-добрите ми ученици. Какво си мислиш?
- За съжаление, така беше, както ви казах.
- Истината ще излезе наяве. Лека нощ – и класната й излезе.
- Исе, защо клеветиш своите другари? – запита майка й.
- Не са ми никакви другари.
- Ама как така?
- Зубрачи разни!
- Но са ти съученици.
- Всичките са смахнати.
- Но, Исе...
- Такива са. Как можах да попадна в такъв глупав клас!
- Исе, успокой се!
- Няма, няма, няма!
- Исе!
- Стига с това “Исе, Исе”! До гуша ми стигна! Ще ги избия!
- Говориш глупости.
- Не са глупости, знам какво приказвам.
- Баща ти си идва.
- Къде е бил?
- Сега ще разбереш.
- Искра!
- Да, татко.

- Къде беше?
- С компания.
- Охо! А ти знаеш ли, че аз обиколих целия град да те търся. Ако те изключат от училище, по-добре да не се връщаш в къщи.

- Защо да ме изключат?
- Ще видиш. Като скиташ по нощите.
- Нека ме изключат. Ще стана уличница.
- Искра, ела тук! Каква ще станеш?
- Уличница.
- Повтори! Каква ще станеш?!
- Ох, не ме удряй!
- А! Уличница ще ми ставаш! На! ти сега! Уличница!

А? Уличница!

- Иване, не я бий! Иване!
- Ти не се меси! Искаш дъщеря ти да става уличница.

Така ли?

- Ама, Иване!
- Млък и двете! Ами ти ма, с кого беше тази вечер?

А? Тебе питам.

- С Емо.
- Кой е този Емо?
- От нашия клас.
- Къде живее?
- Ами...
- Не го увъртай!
- Ами...
- Казвай!
- Ох! Не ме бий!
- Казвай! Ще те убия!
- В "Бриз".
- Кой блок?

- Девети.
- Кой вход?
- “Д”
- Кой етаж?
- Осми.
- Кой апартамент?
- 120.
- Иване, къде отиваш? Иване!
- Аз мамицата му на оня...
- Иване!
- Млък!
- Недей!
- Ще разваля дъщеря ми! А? Така ли искаш?
- Но виж колко е часът!
- Не ме интересува!
- Иване, само беля ще си навлечеш на главата.
- Вървете по дяволите!!!

Входната врата изтряска и Искра и майка ѝ останаха сами, разплакани и незнаещи какво да правят.

- Изведнъж го прихванаха.
- Класната е направила всичко.
- Исе, недей така.
- Тя е виновна!
- Исе!
- Стига пък и ти! Мене бият, ти плачеш!
- Нали съм ти майка.
- Защо си пуснала класната в къщи?
- Ами как няма да я пусна.
- Затваряш вратата под носа ѝ и толкова.
- Не е прилично.
- А прилично ли ще е да изключат дъщеря ти от гимназията?

- Исе!

- Стига си хленчала! Аз отивам да си лягам и да става каквото ще! Трябва да стана в седем часа.

- Добре, Исе.

И Искра си легна и заспа, без дори да се замисли над всичко, случило се през деня. Тя може би беше доволна от клеветата, която приготви за отмъщение над нищо неподозиращия Емо.

А баща ѝ в това време отиваше да търси някого, когото нямаше да намери, а именно Емо.